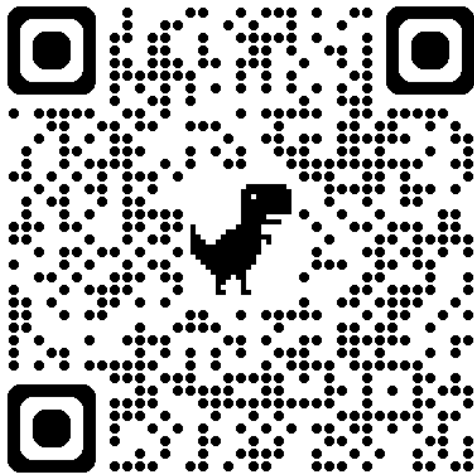

**Kdo je
inspirací ve
Vaší tvorbě?**

Svoji inspiraci bych přirovnal k sadu, nechodím, stále k jedné jablони, ale vždy si natrhám jablka, hrušky a další ovoce, které se mi zalíbí. Přesně tak to je s mojí inspirací, vyhledávám to, co mě zaujme a určitě se nejedná o jednoho člověka, ale inspiraci sbírám z mnoha různých míst.

**Je něco v čem jste
vždy vynikal?**

Řekl bych, že vynikám v kreativitě. Vždy mě bavilo vymýšlet si – samozřejmě tím nemyslím lhaní. *smích* Ať už se jedná o kompletně smyšlené situace, příběhy či celkem reálné situace, kdy si vymýšlím náplň života lidí, které potkám na ulici nebo v MHD.

**Jak byste sám sebe
popsal třemi slovy?**

Chytrý, chápavý a kreativní. Osobně bych se popsal jako schopného člověka. Snažím se vždy dělat věci tak, jak nejlépe mohu a když jednou začnu, tak se snažím nevzdávat. Ale musím přiznat, že občas je to těžký boj s leností. Také bych o sobě řekl, že dokážu naslouchat a přizpůsobit se. Ale nemám rád lhostejnost, aroganci a neopodstatněné kritizování.

Vilém H. (*2003) všestranně nadaný student, který jevil zájem zejména o přírodovědné obory a matematiku (pokračuje studiem architektury). Literární nadání uplatňoval téměř po celou dobu studia, tato snaha byla na závěr korunována úspěchem v podobě jedné z cen.

Výhradně próza, tak lze charakterizovat zaměření autora.

Radost z vypravování a konstrukce zápletky se zdánlivě neprojevuje: protože autor odmítá být bombastický, neuvěřitelný. Děj s nečekanými událostmi a zároveň s morálními rozhodnutí, občasné využití nadpřirozených jevů směřování jen podporuje. Spontánní autor, vyhledává zejména příhodnou náladu, do které může svou fikci vložit. Není ničím neobvyklým, že vzory nachází mezi klasiky populárních žánrů – Andrzej Sapkowski, konkrétně jeho dokonale propracovaný svět, a E. A. Poe, kde se mistr povídky zaměřuje na psychiku.

Práce autora ukazují na sečtělost a nadšení pro jistý druh literatury, které se dříve říkalo novela s tajemstvím. Zároveň cítíme tendenci k autentickému líčení prostředí, ale zaujme nás především ústřední myšlenka, která spojuje nitky děje, právě jako je tomu v úryvku z hororové povídky *AYOG* (2021). Brilantní vyprávění kriminálního zaměření: *A jednoho dne se nevrátila do práce* (2022), střídá polohu meditativní s tou akční. Obě si zároveň vycházejí vstříc romantickým laděním. To také zřetelněji převládá v lyrickém *Svitu* (2021).

Ve školním roce 2022/2023 získal autor za svou povídku *A jednoho dne se nevrátila do práce* ocenění v kategorii Aisthetikos: „Za napínavý a mysteriózní příběh ve stylu žánru filmů noir.“

Obsah

AYOG (2021)

próza

Svit (2021)

próza

A jednoho dne se nevrátila do práce (2022)

próza

Zapískala píšťala, což znamenalo konec směny. Geir si oprášil ruce a vyrazil za mistrem. Před dveřmi mistrovi kanceláře si ještě oprášil rukama kabát a vstoupil do dveří s nápisem: „Vstup pouze na vyžádání“. Mistr uhelny Johannes Bjork seděl ve svém křesle u pracovního stolu. Přivítal ho: „Děkuji, že jste přišel, pane Linsbergu.“

„Co jste potřeboval, mistře?“

„Chtěl bych vám říct, že se mi líbí, jak pracujete, a zvažuji vaše povýšení, pokračujte tak dál ve své práci.“

Geir radostně odpověděl: „Děkuji vám, pane, budu se snažit vás nezklamat.“

Předtím než vstoupil do kanceláře, netušil, co ho čeká, ale nakonec byl překvapen a zvedlo mu to náladu. Řekl si, že to musí zapít s Olgim.

Jak se dalo čekat Olgi už na místě srazu čekal. Cesta do hospody utekla rychle. Po cestě Geir pověděl Olgimu o novince a Olgi souhlasil, že by to měli zapít.

Vstoupili do hospody zvané U Valkýry. Hned viděli bar, kde jako tradičně stál snědší a vysoký hospodský Arvid, v prostorách hospody kmitala Arvidova žena Ylva. Přišli k baru a díky tomu, že do hospody chodili téměř každý den, řekli pouze: dvě k našemu stolu. Jenže teď se stalo něco, co nečekali.

„Je mi to líto hoši, ale k vašemu stolu si sedl nějaký stařík.“

Olgi našťavaně odpověděl: „To nemyslíš vážně?! Tos ho nemohl vyhodit, nebo mu něco říct?“

„No, šel jsem za ním a zeptal jsem se ho, jestli nechce něco k pití nebo k jídlu. Nevypadlo z něj ani půl slova. Ani se na mě nepodíval, ale všiml jsem si, že má pásku přes oko a o stůl opřenou hůl.“

„Viš co, Olgi, neřeš to, jednou si sednem jinam, svět se nezhroutí, se starým ještě k tomu němým dědkem nemá smysl se hádat. Jó a Arvide přines ty dvě piva,“ pokusil se Geir uklidnit Olgiho.

Jak byli u stolu, tak Olgi pořád pokukoval vražedným pohledem na staříka. Když už tam nějaký čas seděli, Olgi prohlásil: „Hele, ten stařík se mi nějak nezdá, za celou dobu, co tu sedíme, se ani nepohnul.“

„Olgi, nevíš si ho,“ zvedl korbek s pivem Geir a pobídl Olgiho k přiřknutí. Asi půl hodinu před zavíračkou dopili poslední pivo a odešli.

„Miláčku, já jsem strašně unavená, můžu už jít domů?“ řekla Ylva.

„Klidně můžeš,“ odpověděl Arvid, „za pár minut zavíráme. Já pak ještě musím uklidit a utřít pult, to zvládnou sám. Nebudu tě zdržovat, zbylí lidi taky obsloužím.“

Ylva objala Arvida a láskyplně mu poděkovala, dala Arvidovi pusu a šla se převléct.

Doba zavření hospody se blížila. V hospodě zbyli už jen Arvid a ten podivný stařík. Arvid přes hospodu zavolal na staříka, že je čas, aby odešel. Žádná odezva. Arvid opustil utírání korbelů a šel za staříkem.

„Pane, mrzí mě to, ale už je několik minut po zavíračce, můžete prosím odejít,“ stařík nic neřekl, tak Arvid dodal: „Dobře, když se mnou nemluvíte... Ale než utřu pult, chci, abyste vypadl!“

Arvid šel domýt pár korbelů a začal drhnout pult. Když už měl utřené asi tři čtvrtiny pultu, zakřičel: „Sakra už mě začínáte...“ nemohl to ani doříct, protože si všiml, že stařík už na svém místě není. Odešel, ale kdy? Arvidovi vrtalo hlavou, jak mohl odejít, aniž by si toho všiml. Přeci má pult u dveří, ale fakt nic neslyšel. Utřel poslední část pultu a šel se převléct.

Arvid šel tradiční cestou domu, bylo asi kolem jedné hodiny ranní. Stále se nemohl zbavit myšlenky, proč neslyšel staříka odejít. Jeho pozornost na chvíli upoutala výloha obchodu s kabáty. Uviděl krásný kabát a pomyslel si, že si ho koupí. Jak stál u té výlohy, najednou se ho zmocnil pocit, jako by ho někdo sledoval. Otočil se, ale v prázdné ulici nikdo nebyl ani nožička, otočil se zpátky k výloze a v odrazu ho spatřil.

1. Objasněte název hospody v kontextu celého úryvku.
2. Titul není v textu nijak objasněn. Přesto s němu existuje určité vodítko – naleznete jej?
3. Jak na hrdiny působí nehybnost staříka? Strnulost, mlčení, zdánlivá nepřítomnost: když jsou použity v umění, co většinou naznačují?
4. Jakým způsobem je v příběhu naznačen život nižší třídy? Jejich starosti a strasti.
5. Zaměřte se na nepřímou charakteristiku hrdinů – co o nich víme z toho, co říkají?

Svit

Hladina kanálu odrážela svit letního slunce v poledních hodinách. Ruku mi svírala ruka mé krásné Anabel. Já v modré košili, ona v nádherných letních, bílých šatech. Stáli jsme na kraji mola. Třetím rokem spolu, týden po svatbě, ale i tak jsem se nemohl nabažit pohledu do její tváře, přes kterou se mihotaly proudy vlasů v závanu větru. Znamenala pro mě vše, byla celý můj svět, kterého jsem se mohl dotknout a držet v náruči.

Z bloudění v jejích kaštanových očích, mě vyrušilo písknutí gondoliéra, jenž přistavil gondolu tak stopu od mola. Italsky jsme neuměli, ale bylo to jedno, věděli jsme, že přijel pro nás. Anabel měla mě a já ji. To bylo vše, co nám ten den stačilo ke štěstí.

Měsíční svit poodhaloval temné stíny přistavených lodí a kolemjdoucích postav. Držel jsem hrdlo láhve od whisky a pomalu se pohyboval v rytmu tichých vln pode mnou. Hlavou mi přelétla myšlenka na jeho tvář. Na tvář, díky které jsem věděl, že jsem ztratil celý svět. V ten den jsem se změnil a navždy zapomněl na lásku.

Z mých myšlenek mě vysvobodila poslední kapka v láhvi. Natáhl jsem láhev pod světlo lampy, abych se opravdu přesvědčil, že v ní nic nezbylo. Tichou nocí zazněly zvuky střepů dopadajících na dřevěná prkna. Podíval jsem se před sebe a spatřil ho. Stál tam, na druhé straně. Měl stejný výraz jako když mě zbavil mého štěstí. Stačí jen přejít ten most. Vykročil jsem vpřed a molo mi zmizelo pod nohama.

1. Shrňte příběh vypravěče.
2. Který motiv se stává démonickým (tj. ovládá mysl hrdiny)?
3. Dosazujte do příběhu motivy, které jsou skryty v pozadí a mohly celou situaci vyvolat či pozvolna vytvořit.
4. Jaký zvolil hrdina únik ze situace? Je jeho řešení definitivní? Podle jakých náznaků opíráte svůj odhad?
5. Zkuste pracovat jinak se slovesy – některé personifikace autora tak můžete zdůraznit.

A jednoho dne se nevrátila do práce

Byla zima, zasněženou uličkou procházela žena. Slabý svit z pouliční lampy poodhaloval její vizáž. Dlouhý péřový kabát v barvě vína společně s kloboukem, zakrývaly její tělo. A já jsem i přes černý klobouk, který ji chránil před sněhovými vločkami, spatřil její tvář. Prošla kolem mě bez jakékoliv pozornosti, ale já neodolal a otočil se za ní. Musí spěchat. Rychlým krokem jsem vyrazil za ní, než se mi ztratí v té sněhové plachtě.

Nic nedokázalo narušit její tempo. Resslerova, Vyšehradská, Žitná, Vodičkova. Sotva jsme vkročili do jedné ulice, po chvíli jsme byli zase v další. Připadal jsem si jako by o mně věděla a snažila se mi ztratit. Prošel jsem přes Palác Lucerna a ocitl se na Václavském náměstí. Bylo asi sedm hodin ráno, davu lidí proudily sem a tam a já ztratil stopu. Žena oděna ve vínové barvě zmizela. Chvíli jsem jen tak stál a koukal do proudících davů, zdali ji náhodou nezahlednu. Poté co zhasly lampy jsem to vzdal.

Popíjel jsem kávu v mém oblíbeném podniku na Václavském náměstí. "Ženy dejte si pozor! Nevíte, kdo na vás ve tmě čeká!" zněl titulek jednoho z článků na úvodní stránce pondělních novin. Samé nezajímavé články či bulvár. Noviny jsem odložil na bar. Usrkávání kávy jsem prokládal pozorováním rušného náměstí. Hleděl jsem do toho proudu lidí, můj strnulý pohled se z nenadání zachytil na jedné osobě. Té ženě.

Prodíral jsem se tím stádem, jen abych tu ženu neztratil. Šla stejnou cestou jako ráno. Minul jsem místo, kde jsem ji ráno spatřil a následoval ji dále. Prošli jsme Karlovo náměstí a žena s vínovým kabátem zmizela v jednom domku.

Další ráno jsem čekal rovnou na Karlově náměstí. Seděl jsem na lavičce, když kolem mě ta žena prošla. Neudělal jsem stejnou chybu, jako minulé ráno, tentokrát jsem si držel menší odstup a na Václavském náměstí jsem ji neztratil. Její cesta skončila v hodinářství, které bylo shodou okolností, přímo naproti mému oblíbenému podniku.

U kávy jsem strávil opět celý den. Kdykoliv se mi naskytla možnost, tak jsem ženu s obdivem pozoroval. Každému návštěvníkovi hodinářství jsem záviděl, že má tu čest prohodit pár slov s takovou ženou. Slíbil jsem si, že zítra tím návštěvníkem budu já.

Opět jsem ji bez jejího vědomí doprovodil domů, chvíli jsem před domem setrval a uznával její krásu skrze okno. Poté zhasla a já odešel.

S dalším dnem přišel ten moment, kdy jsem s ženou poprvé promluvil.

„Dobrý den!“

„Pěkný den, pane! S čím vám mohu pomoci?“

„Eh...Sháním eh... no přece hodinky,“ byl jsem opravdu nervózní. Poprvé v životě jsem hovořil s tak krásnou dámou. A ona hovořila se mnou.

„Máte konkrétní představu?“

„No, sháním hodinky pro opravdu krásnou ženu, co by se líbilo například... ehm... vám?“

„Určitě bych vám doporučila tyto,“ ukázala na krásné hodinky, pozlacená luneta ohraničovala číré sklo, které chránilo nádherný ciferník. Neváhal jsem a ihned jsem je koupil. Při rozloučení se na mě žena usmála a dodala:

„Mám pocit, jako bych vás už někde viděla!“

„To bude asi někdo dosti podobný, to já vás jaktěživ neviděl,“ poté jsme se rozloučili a já šel čekat, než vyrazí domu.

Další ráno byla opět mlha. Šel jsem za ní asi patnáct stop, aby mě nemohla spatřit. Blížili jsme se k Václavskému náměstí, když v tom ženě zkrřížil cestu nějaký muž. Přiblížil jsem se, ale jen tak, abych nepřitáhl sebemenší pozornost. Uslyšel jsem křik. Žena začala couvat a jasným gestem naznačovat svou bezbrannost. Odhodlal jsem se a rozběhl jsem se na pomoc.

„Hej! Nech ji bejt!“ zařval jsem.

Získal jsem mužovu pozornost. Postavil jsem se před ženu, abych ji uchránil. Blýskavý předmět v ruce toho muže mě znepokojil. Měl nůž.

„Dejte mi, vše, co máte! Nebo vás zabiju!“

Rychle jsem šmátral v kapse po těch hodinkách, co jsem včera koupil. Hodil jsem je muži, letmo si je prohlídl, ale vyhrožovat nepřestal.

„Ještě ona!“

„Ona nic nemá! Nech ji být!“ zařval jsem.

Útočník mě odstrčil. A vrhl se k ženě, chytl ji pod krkem a šermoval nad ní nožem. Já vstal a udeřil. On švihl nožem. Na vínovém kabátě se objevil jiný odstín rudé. Útočník se nevěřícně podíval a utekl. Já spadl k zemi. Chytil jsem se za břicho a cítil ten proud, stejně tak průbojný jako lidé na Václavském náměstí. Žena si ke mně klekla a objala mě. Dívala se mi do očí. Díky slzám její oči vypadaly, jako by byly chráněny sklem, stejně jako ten překrásný ciferník. Následoval jsem cestu jedné slzy, od koutku oka, přes tvář až k puse. Byl tam ten samý úsměv, jako v hodinářství. Poté jsem zavřel oči a už nic jsem neviděl.

1. Co se asi s hrdinkou stalo?
2. Naleznete místo, kdy vypravěč nejvýrazněji lavíruje mezi přímou a nepřímou řečí.
3. Odpovídá popis míst v ději realitě?
4. Pokuste se popsat vztah vypravěče k hrdince i jeho vývoj.
5. V hlavní roli příběhu je nebezpečí: vykyvuje se mezi jednotlivými hrdiny. Jak?

to se se fakt miši dít jenom mne.

Do dvou letech, kdy jsem se vátel domů, přišlo ochot
svůj život. Ale opravdu jsem měl, si mi to dovede
sáhodné dře. Ze otevření těch dveří jsem se přelouval po
něs těch hlavních. Tědeh, vjech, sábal jsem na kliku

Byl jsem rozkořen, ovlá jsem se v krásné krasné
dvěmi dveřmi. Dvěře žádné selene světko. Dvěře byly napro
klavon mi prolétla myšlenka úteků, ale svědovost vyl

Přistoupil jsem k prvním dveřím nalevo, bylo odemknuto
kolem jsem procházel místnosti, kde jediným zdrojem své
plápolající světla na sáhodné bedně. Vydal jsem se s
tedy v dom se mi něco otřelo z rohu, snova a snova
jsem z kapsy mobil a ~~pro~~ křesovni rukou posvitil
světlo!

Vyzněl jsem, v panice jsem sákal hledat výhled,
něl, dvěře smísel. Za to švabů bylo víc a víc. Keshy
jineho, než slusit tu bednu.

Uvědomil jsem si, tedy spíše dopasil přes to množství
světla světla na sen. Pod vřem tedy byla nějaká ro
kolobajin a já do ní šouit. Byla to jediná úniková a

V tu chvíli mi už nepoleťaly útržky sen a břík
votož já v dom horom opravdu byl!